

Gyülekezet

A KOLOSZVÁR–ALSÓVÁROSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LEVELE

Reformáció • 2021. október • XXVIII. Évfolyam 2. szám

Fotó: Kiss Gábor

170 éves a Kétágú templom

84 Zsoltár

1 Az éneklőmesternek, a gittitre; Kóráh fiainak zsoltára.

2 Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura!

3 Kiváncozik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornáczai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé.

4 A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, a hová fiait helyezhesse, - a te oltáraidnál, oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem!

5 Boldogok, a kik lakoznak a te házában, dicsérhetnek téged szüntelen! Szela.

6 Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, [s] a te ösvényeid vannak szívében.

7 Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső.

8 Erőről erőre jutnak, [míg] megjelennek Isten előtt a Sionon.

9 Uram, Seregeknek Istene! hallgasd meg az én könnyörgésemet; hallgasd meg Jákóbnak Istene! Szela.

10 Mi paizsunk! Tekints alá, oh Isten, és lásd meg a te felkentéd orcáját!

11 Mert jobb egy nap a te tornáczaidban, hogyses ezer [másutt;] inkább akarnék az én Istenem házában küszöbén ülni, hogyses lakni a gonosznak sátorában!

12 Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ad az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanul élnek.

13 Seregeknek Ura! Boldog ember az, a ki bízik benned.

Istentől kaptunk bátorítást

Templomunk felszentelésének 170. évfordulóján Isten újabb üzenetekkel és jelképekkel bátorító@bennünket.

Az első jelképpel egybekötött buzdítást 1999. október 4-én kaptuk, amikor az alapkövetétel 170. évfordulóján a szószék előtt a padlózatba elhelyeztük templomunk újjáépítésének alapkövét, egy kődobozt a felújítást támogatók névsorával. Mivel aggódva tekintettünk a nagy feladat elé, hiszen a templom tetőzete szinte ránk roskadt, így biztatott Isten:

„Ez a templom olyan, akár Mózes két, fölemelt keze. Istenre mutató kéz. Tőle irgalmat, segítséget kérő kéz. Miként Mózessel együtt Áron és Húr karjait Istenhez nyújtották a völgyben harcoló felebarátaikért, úgy ez a feladata e két torony alá gyülekező híveknek is (2Móz 17,12). Hitünknek e szolgálatától függ a győzelem a völgyben, az egyházban, az otthonainkban és a közéletben. Mindaddig, míg e kis közösség fenn akarja tartani akár áldozatok árán is karjait, meg fogja tartani őket Isten.”

A templomfelújítás alapköve

Ezt az üzenetet hagytuk hátra a templomtorony gömbjében az utókornak is.

Templomunk felszentelésének 170. évfordulóját 170 napig ünnepeltük. Október 10-ig, 170 napon napon át, minden délből, amikor megkondult templomunk harangja, együtt olvastunk el egy zsoltárt, vagy zsoltár részletet, amit gyülekezetünk facebook oldalán és honlapján, valamint egyházunk rádiójában, az Agnusban is hangzó formában közzétettünk. Azért 12 órakor, mert már 20 éve találkozik a gyülekezetünk naponta imában is, és a déli harangszó az az időpont, amikor együtt visszük közös és személyes hálánkat és kéréseinket Isten elé.

Az október 10-én tartott hálaadó istentiszteleten Ft. Kató Béla, egyházkerületünk püspöke hirdette az igét, a 102 zsoltár 13-23 versei alapján:

13 *De te Uram örökké megmaradsz, és a te emlékezeted nemzetségről nemzetségre [áll.]*

14 *Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert eljött a megszabott idő.*

15 *Mert kedvelik a te szolgálád annak köveit, és a porát is kímélik.*

16 *És félik a népek az Úrnak nevét, és e földnek minden királya a te dicsőségedet;*

17 *Mivelhogy az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében.*

18 *Oda fordult a gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem útálta.*

19 *Irattassék meg ez a következő nemzedéknek, és a teremtető nép dicsérni fogja az Urat.*

20 *Mert alátekintett az ő szentségének magaslatáról; a mennyekből a földre nézett le az Úr.*

21 *Hogy meghallja a fogolynak nyögését, [és] hogy feloldozza a halálnak fiai.*

22 *Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak nevét, és az ő dicséretét Jeruzsálemben.*

23 *Mikor egybegyűlnek a népek mindnyájan, és az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak.*

Az igehirdetésen keresztül Isten egy második képhez is kötődő bátorítást küldött közösségünknek: „Ez a templom, amikor itt felépült a maga formájában egyedülálló volt. Mivel mostanában nagyon könnyen használjuk a két felemelt ujjat a győzelem jeleként, akkor ez a templom a két tornyával számunkra ezeket a felelet ujjakat mutatja. Azt jelzi számunkra, hogy Isten szeret bennünket és meg szeretne minket tartani. Akik elmennek a templom mellett és rátekinenek, azokat készíti, hogy emlékezzenek erre. Tudjuk, hogy ortodox testvéreink, amikor a templom mellett mennek el, keresztet vetnek és talán még imát is mondanak. Vajon ez a templom mire emlékezteti a magyar reformátusokat, amikor elmennek mellette? Megszoktuk, vagy csak építészeti alkotást látunk benne? Vagy valóban eszünkbe jut-e róla a mi lelkünk táplálása is?”

Az évforduló utáni vasárnapon a 84. zsoltárból kaptuk a harmadik üzenetet. Az oltár mellé épített fészek képével bátorított Isten arra, hogy állandóan közelében maradjunk. A fészek hasonlít a tenyérhez. A két

tenyérből, féltő, otthonná formált marok pedig olyan mint az imádkozó kéz, ami nyitva van Isten felé. Juttassa templomunk mindig eszünkbe a fészket, Isten közelségét, oltalmát és az imát.

Az október 10-i hálaadó istentisztelet

A felújított gyülekezeti teremben mondott ima után a püspök úr, a gyülekezet lelkipásztoraival, gondnokaival a templomba indult, követve a 12 hóstáti viseletbe öltözött párt és a 135. jubileumát ünneplő Református Földészek Bethlen Gábor dalkörét.

Az ünnepi istentiszteletet a férfi dalárda *Hajlékodb, templomodba im bejöttünk jó Atyánk* énekelt fohásza nyitotta, majd Dr. Székely József lelkipásztor kezdte meg a szószéki szolgálatot.

Az ígét Ft. Kató Béla, egyházkerületünk püspöke hirdette a 102. Zsoltár 13-23 versei alapján.

Az igehirdetést ünnepély követte, melyen a Bethlen Gábor dalkör: *Áldjad én lelkem a dicsőség erős királyát* c. énekkel folytatta a hálaadást.

Varga János egyházfi a dalkör üzenetét Túrmezei Erzsébet: *Templomszentelésre* c. versével tolmácsolta. Utána Vigh Ibolya *Ludwig van Beethoven, Isten dicsősége* c. énekét adta elő. Dr. Sipos Gábor főgondnok írását gyülekezetünk múltjáról és jelenéről, Bányai József presbiter olvasta fel. A gyülekezeti vegyeskar Gárdonyi Zoltán: *Isten emberének imádságát*, a 90. zsoltárt énekelte. A kórusokat Adorjáni Júlia Katalin vezényelte, orgonán közreműködött Sógor Sámuel. Adorjáni László lelkipásztor megköszönte a már 23 éve folyó templomjavításra kapott adományokat a gyülekezetnek és a támogatóknak, valamint a Tóth családnak az évfordulóra teljesen megújult iroda és gyülekezeti teremre szánt nagylelkű támogatását.

Az istentisztelet a nemzeti imádság elénekelésével és áldással zárult.

A Kétágú templom - 170 éve a gyülekezet szolgálatában

Kolozsvár keleti hóstátjában, a Kül-Magyar utcában ez már a harmadik temploma a reformátusoknak, emlékezésünk során az elődökről is szólnunk kell.

Az első templom a városfalon kívül, a Magyar utcába vezető kapubástya közelében állt, a Protestáns Teológiai Intézet épületének helyén. 1672-ben már állt a kőalapra fagerendákból épült istenháza, de sajnos csak két évtizedig szolgált, a hadak járása miatt pusztult el.

Mai templomunk telkének északi részén, a Malomárokkal párhuzamosan épült fel 1695 után a második templom ugyancsak kőalapra helyezett fagerendákból, zsindelyfedéllel. 1808-as bővítése után latin kereszt alaprajzúvá vált, főhajója 42 m hosszúságú volt, két karzat is növelte a befogadóképességét. Fő bejárata nyugatra nézett, egyik karzatán 1774 óta a Kesszner-féle barokk orgona vezette a hívek éneklését. Külön haranglábon lakott a templom két harangja.

Az új, immár harmadik templom építését nem csak a régi faépület megrongálódása tette szükségessé, hanem a kolozsvári reformátusok megnövekedett lélekszáma is. 1826–1827-ben, míg a régi fatemplom szél által megrongált fedelének és szószekének javításával foglalkoztak, megkezdték az új templom építésének előkészítését. 1828-ban elfogadták a templom Winkler György által készített tervét, amelyet a debreceni nagytemplom mintájára készített el, és lendületesen folytatták az anyagi alapok összegyűjtését.

A templom alapkövét 1829. október 3-án tették le a Kolozsváron ülésező zsinat tagjai jelenlétében. Az istentiszteleten Csiszár Sámuel lelkész az egyik prédikációt Ezdrás próféta 3. rész 10–12. versei alapján tartotta, a másikat Herepei Károly lelkész mondotta a 116. zsoltár 10. versére építve. Az istentisztelet után Zágoni Bodola János püspök az új templom fundamentumánál imában kérte Isten áldását az új templomra és megáldotta az érte folyó munkát.

Csiszár tiszteletes jóslata szerint lassan folyt az építkezés a pénzhiány miatt, újabb és újabb gyűjtéseket hirdettek. 1845-ben a másfél százada használt fatemplomot, mivel életveszélyessé vált, bezárták, ezután minden erővel az új templom boltozásán, belső rendezésén dolgoztak.

1851. október 12-én szentelték fel az új templomot, bár a munkálatokkal még korántsem voltak készen. Ez alkalommal szintén megjelentek a Kolozsvárott ülésező zsinat tagjai. A felszentelést Bodola Sámuel püspökhelyettes végezte, Herepei Károly tartott ünnepi beszédet, Csiszár Sámuel első pap pedig imát mondott.

Az új templomba áthozták a régi fatemplomból a Szilágyi Sámuel akkori lelkipásztor által 1836. november 1-én készíttetett kerek úrasztalát valamint egy hátaskpadot is, a déli karzatra pedig a régi orgonát helyezték el.

1903-ban a nagy kolozsvári egyházközség négy parókiális körre oszlott, mindegyik saját templommal és parókiával, a kétágú templom természetesen az alsóvárosi parókiális kört szolgálta. Nagyjából ekkortól számítható a külön alsóvárosi gyülekezet önálló története is.

Az első világháború után a templom renoválását már nem lehetett tovább halasztani, különösen a templom fedélzete igényelt gyors javítást. A szükséges anyagiak fedezésére gyűjtést szerveztek, és rengetegen jelentkeztek közmunkára. 1925-ben kezdték, 1926-ban elkészültek a templom teljes felújításával, és augusztus 22-én fel is szentelték a szépen felújított templomot.

Gyermekhét 1997-ben

1941-ben a pécsi Angster cég építette meg az új, „Hazatérés” orgonát az északi karzatra, sajnos a háborús viszonyok miatt nem végezhetett tökéletes munkát.

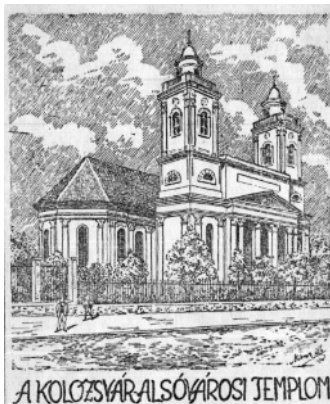
1946. január 1.-től a négy parókiális kör négy önálló egyházközséggé szerveződött. A külön anyakönyvezés természetesen folytatódott, és tovább használták az 1903 óta szolgálatban levő klenódiumokat.

Az 1948-al kezdődő évtizedeket a sokféle szenvedés mellett gyülekezetünk osztódása is jellemezte, a hatalmas alsóvárosi közösségből született a Pata utcai, a Tóvidéki és a Bulgária-telepi önálló egyházközség. Hálás szívvel emlékezünk Kelemen Etelkára, aki 1980-ban a Napkelet utca 27 sz. alatti házát az egyházközségnek adományozta, azzal az óhajjal, hogy

benne istentiszteleti helyet létesítsen a gyülekezet. Ebben az imaházban 1983-ban kezdődtek meg a szolgálatok.

Az 1970-es években elkezdődött bontások megsemmisítették az alsóvárosi hóstát földész lakóinak házait és kertjeit, a tragédiát nagyon nehezen dolgozta fel a hóstátiak közössége, az erőszakos „városfejlesztés” éveiben úgy tűnik, az egyház maradt az egyetlen lelki támasz. Ezt a korszakot jellemzi Cs. Gyimesi Éva *Honvág a hazában* c. esszéjének utolsó fejezete: „Zsoltár a Külmagyar utcában ... A kétágú templomban úrvacsoraszentség után feláll az alsóvárosi reformátusok hatalmas gyülekezete, ... s a 90-ik zsoltárt énekli: „Tebenned bízunk eleitől fogva...” Otthonaikból, kertjeikből kitelepített, sivár lakónegyedekbe szétszórt hóstáti családok, posztókabátos, csizmás férfiak, keményített fejkendő szép földész-asszonyok és minden rendű-rangú kolozsvári reformátusok zengik a zsoltárt. Soha, sehol ily meggyőződéssel nem hangozhatnak Szenczi Molnár Albert szavai: „Uram, Téged tartottunk hajlékunknak.”

1989 karácsonya meghozta a szabadságot a református egyháznak is, és az azóta eltelt három évtizedben látványos változásoknak, javulásoknak lehettünk tanúi vagy éppen cselekvő résztvevői. Templomunk régóta esedékes javítása 1999-ben kezdődött el, és ma is tart, bár hálával említhetjük a sikeresen elvégzett

részmunkákat. Gyülekezetünk lélekszáma folyamatosan apad, ezért a hívek adakozása mellett egyre nagyobb szerepet kaptak a javításban a pályázatok.

A holt kövek gondozása mellett egyre nagyobb és változatosabb körben folyhat az élő kövek, a gyülekezet építése, amibe a gyermekfoglalkozások, a vakációs bibliahetek, az ifjúsági munka egyaránt beletartozik. Reméljük, a modernizált Exodus tábortelkünkön idén ősszel először megrendezett gyülekezeti nap hagyományt fog teremteni.

Nemcsak egyházi célokra használjuk megújuló templomunkat, az utóbbi évtizedekben rengeteg kolozsvári lakos vehetett itt részt koncerteken, előadóesteken, kulturális egyesületek gyűlésein, megtapasztalva a hatalmas befogadóképességű épület közösségformáló erejét.

Dr. Sipos Gábor, főgondnok

VALLOMÁSOK A GYÜLEKEZETRŐL

Kétágú templomunk 170. születésnapjára

Hála és köszönet néked Istenünk, hogy nemzedékről-nemzedékre megtartottál, erőt adtál küzdelmeinkben és itt állhatunk és részt vehetünk Istenházának 170-ik születésnapján.

Nem sokkal a Kétágú templomunk 100-ik születésnapja előtt pár hónappal láttam meg a napvilágot, ezelőtt 70 évvel. Szokták mondani egy ember életében is, hogy 100 év szép kor, de ha már egy épületről, templomunkról van szó és a 170. évet is leírhatjuk, ez nem más mint Isteni gondviselés és nemzedékek átörökítése.

170 esztendő a Kétágú életében is sok idő, amelyben volt sok nyomorúság, betegségek, halál, háborúk, nélkülözések, kommunizmus, de volt áldás is, sok-sok remény Isten kegyelméből, biza-

kodó hit, hogy egyszer majd jobb lesz. Áll most is a Kétágú templomunk, hívogat a harangja alkalomról-alkalomra, vasárnapról-vasárnapra, hiszen itt nyerünk csendességet, megnyugvást, békességet és Istenbe vetett hitünk így növekedik az ige hallatára.

170 év alatt sokan bejárták templomunkat. Sok igemagyarázat, sok imádság hangzott el és lelt meghallgatásra. Istennek legyen hála, övé a dicsőség. Köszönjük az előttünk járóknak, kicsiknek és nagyoknak, hogy áldozatos munkával felépítették és az utókornak átadták, amit ápolni és megtartani kell, hogy mindig ünnepelni lehessen egy következő születésnapot. Töltsük meg a templomot hívekkel, nem csak ünnepnapokon Karácsony, Húsvét és Pünkösd alkalmával, hanem vasárnaponként is, hiszen a miénk és jó ha mindenki magáénak tudja.

Konfirmáció hóstáti viseletben

Ez alkalomból nem hagyhatom ki, kedves élményemet amit meg is osztok a gyülekezettel. Egészen pontosan az 1980-as évek elején kerültem a Kétágú templom vonzáskörzetébe a családommal. Férjemmel és két kiskorú leánygyermekünkkel költöztünk a Hóstáti negyedbe. Nem ismertem senkit, a templomba is ritkán jártam. Egyházfenntartási díjat is szülőfalumba fizettem, nem szerettem volna elszakadni az egyháztól. Szüleim is vallásos emberek voltak, jártak templomba és nekünk gyermekeknek is (hiszen négyen voltunk) miután konfirmáltunk, templomba kellett járnunk.

Visszatérve a Kétágú templom eseményeihez, történt egy alkalomkor, hogy az akkori lelkész, Adorjáni Albert tiszteletes (aki nem rég hagyott itt minket) és kedves presbiter asszony Posta Marika néni (aki úgy szintén nincs már közöttünk), emléküik legyen áldott, családlátogatásra jöttek, persze, hogy bebocsájtást kaptak! Sőt, örvendtem a jöttüknek (akkor nem volt divat bejelenteni, egyeztetni, telefon se volt mindenhol, nálunk sem.) Nagyon kedvesen elbeszélgettünk, sok mindenről szó esett. Néhai Adorjáni Albert tiszteletes sok élményét mesélte el, sőt közös téma is akadt hiszen abban az időben mi éppen Magyarországon tanítottunk férjemmel együtt. Kedvesen meghívtak a vasárnapi istentiszteletekre, ahova el is mentem, és én Szekerán Anna azóta a Kétágú templom hívő tagja vagyok és mindörökké az maradok.

Visszaemlékszem Posta Mária néniire aki az egyházunk oszlopos tagja volt, a főbejárat asztalánál ült. Kedves, mosolygós nő volt, nőszövevényi összejöveteleken is részt vett. Sugárzott róla a szeretet, kedvesség. A Bukarest utca páros oldala volt az ő körzete. Mikor nehezebb lett a járás, a nyolcemeletes tömbházakban nem volt lift, megkért, hogy segítsen neki. Így lettem a Marika néni utódja. Ezúton is köszönöm, hogy megbízott bennem.

Istennek legyen hála, hogy emlékezhettem kedves egyháztagjainkra, előttünk járókra.

Szekerán Anna presbiter

Miért járok a templomba?

Igen, többen kérdezték tőlem. Most, amikor annyi lehetőség van Igét hallgatni, kényelmesebb lenne otthon, de az nem pótolja a közös imát és éneklést. Ahol nevelkedtem lánynevelő intézetben, ide tartozott a Kétágú templomhoz, minden vasárnap sorba állva jöttünk. De mint gyermek sokat nem értettem az Igéből. Alig vártuk, hogy vége legyen. Ma ősz fejjel azt mondom: jaj, de hamar vége lett, és várom a jövő vasárnapot. De békességet,

bátorítást, nyugalmat kaptam, nem érzem egyedül magam, mert az Úr velem van. Ezért megyek, vagyis visznek a templomba.

Maxim Erzsébet

Locul în care l-am simțit pe Dumnezeu

Diminețile copilăriei mele, petrecute la buncii mei care locuiau în centrul Clujului, erau ritmate de dangătul clopotelor de la biserica "de la Regională" (cum i-am spus mai târziu, la început fiind prea mică pentru a înțelege aspectele de natura religioasă). În liniștea dimineții, într-un oraș mult mai puțin aglomerat decât cel de acum, stăteam cu ochii închiși și număram de câte ori suna clopotul pentru a ști dacă să mă trezesc sau nu.

Nőszövetség, 1990 körül

Deschideam ochii și pe fereastră, printre crengile copacilor din grădină, vedeam cele doua turle, care se profilau maiestuos și aurii pe cerul albastru al începutului sau sfârșitului de vară sau pe cel argintiu, încărcat cu fulgii iernii.

Aceleași clopote, în miros de regina nopții sau în miros de zăpadă, îmi spuneau seara ca e momentul să intru în casa sau să mă pregătesc de somn. Indiferent de anotimp sau de momentul zilei, biserica era acolo, un punct fix, stabil, ceva drag și cald și aproape.

O lume aparte era și grădina din jur, verde și plină de liniște sau minunatul patinoar, care era în spatele clădirii și pe care, îl așteptam cu sufletul la gura toți copiii. Era un întreg univers, lângă mine.

Am intrat târziu în interiorul bisericii (târziu însemnând aici vârsta de 9-10 ani, vârsta tânăra, dar târzie prin comparație cu momentul în care eu am început să știu că există și aa o privesc). Târziu, dintr-un fel de sfială, pentru că eu sunt româncă și nu vorbeam limba maghiară și îmi era teamă

că poate cineva mă întreabă ceva și eu nu voi ști să răspund (chiar dacă multe cuvinte le înțelegem). Ca majoritatea românilor, mai ales înainte de 1989, eram și ortodoxa, însă nu m-am gândit nicio clipă la “diferențe” de natură religioasă.

Momentul în care am văzut interiorul a fost magic: într-o vară, când lumina apusului curgea aurie peste pereții albi și băncuțele unde erau câțiva oameni așezați, ascultând predica. Pe care, am stat o vreme să o ascult și eu, deși înțelegem prea puțin din textul ei, pentru liniștea pe care mi-a transmis-o și pentru sentimentul de comunitate, de comunicare și de comuniune pe care mi l-a creat în acel moment ceea ce vedeam și ce auzeam. A fost unul dintre locurile în care l-am simțit pe Dumnezeu.

Mă bucur să “particip” în acest fel, prin acest text și să sărbătoresc și eu aniversarea bisericii care îmi este cea mai dragă din orașul nostru, referindu-mă aici atât la clădire cât și la cult.

Îi doresc “La mulți ani!” și mai departe, viață lungă și îmi doresc ca întotdeauna să rămână același punct fix, care să transmită în continuare atât mie, cât și altora aceleași sentimente de apartenență și comuniune cu divinul, dar și cu ceilalți oameni.

Codruța Jucan

Emlékeim a Kétágú templomból

Életem fontosabb eseményei közé tartoznak a Taizé találkozók. Ezeket 25 évvel ezelőtt a Kétágú templomban tartottuk. Jól esett elcsendesülni, együtt énekelni a taizés dalokat, felolvasni a kiválasztott Igét, elmélkedni a Szentírás tanításain. Mindig örömmel mentünk ezekre az alkalmakra, a Kétágúba. Jó volt találkozni a barátokkal, beszámolni hétről hétre, hogy kinek milyen vizsgálai vannak még az egyetemen, ki hol folytatja a tanulmányait, vagy épp a hétvégén hova megyünk együtt szórakozni.

Jó kis társaság verődött össze ott, akkor a Kétágúban, ami egyre jobban összetartóbb lett, és együtt mentünk a taizé-i közösség által szervezett nagy taizé-i találkozókra is.

Nemcsak baráti, de házassági kapcsolatok is születtek ezekből a kétágús találkozásokból. Itt ismertük meg egymást mi is. Bármilyen eseményre megyünk a templomba, mindig mosolyogva nézek azokra a padokra, ahol annak idején együtt ültünk, énekelünk, kiscsoportokban beszélgettünk.

Mindig örömmel gondolok vissza ezekre az eseményekre a Kétágúban.
Isten éltesen Kétágú! Soli Deo Gloria!

Bíró Enikő - Kolozsvár

Ezeket kapom én a Kétágúból

Mindig csodálkozom, hogy milyen gyönyörűek zsoltáraink.
A régi keresztyén hívő milyen csodálatos módon fogalmazta meg hitét és milyen szép dallamokba foglalta azokat. Hogy is tudta ilyen ihletően összefűzni a szavakat? Milyen erős hit kell ahhoz, hogy ilyen bensőségesen imádd az ISTENT! Milyen szépek az énekek, sokszor fülembe mászik egy-egy, és egy hétig dúdoló.

A Biblia? Receptkönyv az ÉLETRE. MINDENNEK az alapja.
Ha felfedezed és betartod a szabályokat, ha hiszel azokban, könnyű az élet. Csak alkalmazni kell a tanításokat.

Az Istentiszteletek? A heti tápszer, az orvosság, az erő a mindennapokban. A lelki eledel.

Jézus? Ő a példakép, a kiindulópont, az ideál.
Kérem a JÓISTENT segítsen meg, hogy mindenben az Ő példájára éljek.
Ezeket kapom én a Kétágúból!

Az ifjúsági kórus 1990-es évek közepén

A Kétágúban lehet...

A Kétágúban lehet hallani és hallgatni. Hallgatni...

Nézelődni. Figyelni és bámulni.

Énekelni.

Ja, Egyeseknek prédikálni.

A Kétágúban lehet beszélgetni, barátkozni. Mosolyogni.

A Kétágúnál fára lehet mászni.

A Kétágút körbe lehet sétálni és szaladni, többször is.

A Kétágúban térdre lehet hullni. Lehet könnyezni. Lehet sírni. ...

A Kétágúban lehet imádkozni.

A fitalság, kiváltság. Az öregség, kiváltság.

Miket mondanak a gyerekek:

- Anya, Évának mi a másik neve?
- Másik neve? Milyen Évának?
- Ádámnak és Évának, a családneve?
- Anya, hol van Isten? Nem látom...

Esti köszönés lefekvés előtt a családban: „Jó éjszakát, szép álmokat és rózsás csókokat. A tündérek puszikálják a lábicskóidat. Segítsen meg a Jóisten!”

Bánhegyesi Hajnal

A GYÜLKEZET FACEBOOK OLDALÁRA BEJEGYZETT VALLOMÁSOK

Itt konfirmáltam, esküdtem, itt konfirmált a lányom. Virtuálisan minden Vasárnap délelőtt lélekben együtt imádkozom a gyülekezettel. Jó érzés ehhez a gyülekezethez tartozni.

Gábor Csilla

Ide jártam vallásórákra, itt konfirmáltam, esküdtem, lányomat itt keresztelték, de a legnagyobb élményem az volt hogy itt próbálhattam ki a nagy orgonát és ez az élmény életem végéig elkísér. És nem utolsó sorban, nagyon jó volt együtt énekelni a vegyeskórussal amikor a Kétágú és a Tóköz együtt szolgált, Akkor a családomból három generáció énekelt együtt. Mindig szeretettel jövök ide!

Vajas Gyöngyi

Ide jártam minden vasárnap istentiszteletre! Ehhez a gyülekezethez jó volt tartozni. Itt esküdtem. Virtuálisan veszek részt a vasárnapi istentiszteleteken.

Babos Piroska

Középiskolás koromban, ha lógnom kellett a suliból, ott időztem heti egy, két reggeli istentiszteleten...

Forrai Gyöngyvér Erika

Itt konfirmáltam, itt esküdtem, kórustag voltam. Rengeteg szép emlék! Virtuálisan veszek részt az istentiszteleteken!

Babosné Nyakas Melinda

Itt kereszteltek, itt konfirmáltam és esküdtem. Sok szép emlék köt ide.

Konnerth Zsuzsa

A vegyeskar Tiszaújvároson, 2007

Katolikus gyerekként szigorú hittanórákon vettem részt, majd egyszer a legjobb barátnőm vallásórájára betévedtem és itt a Kétágúban éreztem, hogy befogadtak, itt ragadtam és itt töltöttem a kamaszkorom legszebb időszakát! A táborok felejthetetlen élményei, a kórustalálkozók, a gyereknapi, a karácsonyi CSENDES ÉJ!... Mellesleg, tagja lettem!

Szabó Emőke

Sokan vagyunk miként a bibliai Józsefek, messze kerültünk szülővárosunktól. Amikor Kolozsvárra költöztem sorra vettem a főtéri református templomokat, több alkalommal meghallgattam egy-egy istentiszteletet bennük. A Hidelveinek tetszett az intimitása. A Kakasosnak a nyitottsága. A Farkas utcainak a történelmi ereje. De a Kétágúban elmondott imáim kicsit hasonlítanak azokhoz, amiket nagymamám tanított. Egy ilyen régi, szép épületben Isten ígését hallgatni nagy kiváltság. Ha megnézzük egy település templomát és temetőjét, akkor látjuk, hogy az ott élők miként viszonyulnak a múlthoz, mit gondolnak a jelenről és mit remélnak a jövőtől.

Kívánom neked, hogy erős szimbolikája legyél sok - sok kolozsvári lakótársamnak!

Olteanu Csilla

Betlendi László vagyok, az Úr kegyelméből januártól ennek a gyülekezetnek a presbitere. Hogy kerültem az Alsóvárosi gyülekezetbe?

1990 húsvétja előtt egy barátom hívott az ifi kórusba. Bementem az irodába, ahol a lelkész fogadott és mondtam neki: szeretnék az ifjúsági kórusba járni, hol kell feliratkozzak, mennyit kell fizessek? Mire ő azt válaszolta: Ej, szilaj kis csikó! De majd helyre fog jönni.

Ott volt Aranka néni is, aki megfogta kezemet és annyit mondott: Ez az ifjú majd gyümölcsöt fog teremni. És így lettem ifikórus tag.

Az ifre eleinte ide nem nagyon jártam, mert más gyülekezetben szerettem volna az ifin részt venni, de ott nem fogadtak be. A Kétágú templom segédlelkésze viszont azt mondta: neked itt a helyed. Így lettem alsóvárosi ifis.

Nem voltam barátságos. Hideg ember voltam, de az Úr kegyelméből 1996-ban, hat év után elindult az a kis gyümölcstermés.

Ifisek farsangja 1994

Egy gyermektáborban vettem részt, mint szervező. Ott úgy döntöttem, hogy elhagyom a cigarettát. Könnyű volt, de aztán jöttek a támadások annyira, hogy éjjel nem tudtam aludni. Utána következett a hitmélyítő tábor, ahol egy este zokogtam. Olyan ígét kaptam, ami most is a szívemben van:

A nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem s hitemet megtartottam (2Tim 4,7).

Azóta nagyon-nagyon sokat fejlődtem a gyülekezetben. Sokan megkérdték tőlem, például az unokatestvérem, aki ezelőtt két évvel költözött Csíkszeredába, hogy milyen gyülekezetet válasszon? Én azt mondtam, hogy egy olyat, ahol nem politika folyik, ahol nem fordítanak hátat neked, hanem ahol körbe fognak, átölelnek és Isten hozottal köszöntenek. Ezt a közösséget így ismerem.

Az Úr áldja meg ezt a gyülekezetet!

Uram, szeretem a te házádban való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét. (Zsolt 26,8).

Egész életem a Kétágú templomhoz kötődik. Jó visszaemlékezni drága édesapámra, aki kiskoromtól kezdve hűségesen rendszeresen vitt tolókosiban a templomba. Akkor még nem sokat értettem a prédikációból, de örvendtem, hogy ott vagyok a templomban, emberek között!

Teltek az évek, konfirmáltam, bekapcsolódtam az ifisek bibliaórájába (később a felnőttkébe), az énekkarba - bárhova mentek énekelni - vittek magukkal (édesapám is kórustag volt). Boldog voltam, szeretettel vett körül a gyülekezet - második otthonomnak tartottam, éreztem. Egyre jobban éreztem, tapasztaltam meg Isten szeretetét, gondviselését életemben. Visszaemlékszem, vasárnaponként kimondhatatlan örömet éreztem, az Istentisztelet után, szárnyalt a lelkem!!!

Teltek az évek, megöregedtek, gyengélkedtek, a bátyám meghalt elég korán. Követték a szüleim és a nővérem. Nagyon hálás-nyugodt a lelkem:

Isten adott erőt mellékük állni, rendezni, gondozni őket. Így jó néhány évig elmaradtam a templomtól. Ez idő alatt a gyülekezetből is sokan elhunytak vagy elköltöztek a körzetből. Jöttek újak, fiatalok. Most pedig visszatart a járvány, az útjavítás. A templomot nem hagyom el, - amíg élek - a kolozsvári Kétágú templomhoz akarok tartozni, Istenhez hű maradni, a hitemet el nem hagyni! Isten könyörüljön mindannyiunkon.

Bethlen Gábor dalkör, 2006

Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában. (Zsolt 27,4).

Varga Katalin

Az első élményem a Kétágúban.

Az egyik barátom, aki a Párizs utcán lakik és a Kétágúhoz tartozik, hívott, hogy menjünk ketten a következő vasárnap a templomba. Aranyosgyéresről jöttem, ahol kicsi a város, kicsi a templom, kicsi a gyülekezet, mindenki ismer mindenkit. Ide bejöttem a nagy templomba s nem ismertem senkit sem, csupán a barátomat. Nagyon idegennek éreztem magam. De eljött az a pillanat amikor megszólítottak, hogy nem vállalnám-e a presbiterséget és attól a perctől kezdve megváltozott az egész életem. Megismertem a presbitereket, bekapcsolódtam a Kétágú körüli közmunkákba ahol még jobban megismertük egymást. Így most már otthon érzem magam.

Horváth Levente

Élményeim a Kétágúban - pontokba szedve

32 éve tartozunk a Kétágúba, amiért hálás vagyok Istennek.

- ☐ Itt kereszteltük a fiamat.
- ☐ Berci bácsi a legmegfelelőbb időben látogatott meg.
- ☐ Lányom próbálta átadni Isten ígését a gyermekeknek.
- ☐ Felejthetetlen szép emlékek a családos táborok, ahol megosztottuk egymás örömeit és gondjait.
- ☐ Az első bibliaóra, ahol csak ketten-hárman voltunk és mégsem maradt el Isten ígéje. Milyen jó amikor együtt vagyunk egy akarattal az Ige körül!
- ☐ Amikor úrvacsorát hozott László tiszteletes a feleségével, az is felejthetetlen alkalom volt.
- ☐ Öröm tölti el a szívemet, hogy létezik a kórus, ahol tényleg még jobban dicsőíthetjük együtt Istent.

Gyülekezeti nap, Tordesantlászló, tábortelek 2021

Tóth Rózsika

EGY EMLÉKEZETES IGEHIRDETÉS

Róm 6,23

Adorjáni Albert, egy vasárnap délelőtt,
Ezt az alapigét tartotta szem előtt,
Olvasta a Bibliából, hol ez áll:
„Mert a bűn zsoldja halál;”

Zengett a hangja, bár hangosítás nem volt
És sorolta bűneinket legott,
Pirultak a hívek, hogy mily sok tettünk notórius,
Melyért halál járna, ha nem volna Jézus Krisztus.

Még mielőtt az igevers második feléhez ért volna,
Megmondta, hogy lelkünket legjobban az nyomja,
Ha Isten nélkül élünk, őt számba nem vesszük,
Bűntudat híján, újra csak a bűnt, azt tesszük.

„Amint meg van írva, nincsen csak egy igaz is;”
Akkor tisztán láttam, ilyen vagyok magam is.
„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek;
Mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen,”

Tehát nincs egy igaz sem közöttünk,
Bár a lélek olykor kész, de a test...
Erőtlen, ezért magyarázatot teremtem,
Mindenre százféle kifogást emel.

Fussunk hát Jézushoz, kérjük az Atyát,
Ki által nekünk mindent megbocsát,
Ha megbánjuk minden bűnünk, vétünk
És Jézusra nézve kegyelmet kérünk.

Éljük úgy napjainkat, hogy szívünk kitárjuk,
Semmik vagyunk Nélküle, ezt mind belátjuk.
Beszámoljunk naponként viselt dolgainkról,
Számot adjunk Neki összes gondjainkról.

Adorjáni Albert befejezésül, tanúság véget,
Olvasta tovább alapigénket és szívünk dobbant:
„Az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet
A mi Urunk Jézus Krisztusban.”

Ezzel a reménységgel bocsátott minket el,
Hogy a hitnek új fénye ragyoghasson fel
Mindannyiunk lelkében, hogyha lehetséges
Hitünk kis csírája legyen életképes.

Azután énekkel dicsértük Atyánkat,
Hálásan köszönve egyetlen Fiának,
Hogy értünk áldozatot hozott,
Szentlelket elküldte, mint vigasztalót.

*Egy hálás lélek visszaemlékezése egykori lelkipásztorunkra a Kétágú templom
170 éves évfordulója alkalmából.*

*Presbiterek bibliaórája a felújított iroda
kápolna-termében*

G y ü l e k e z e t

A Kolozsvár-Alsóvárosi Református Egyházközség Gyülekezeti Levele

400124 Kolozsvár, Magyar utca 39 sz. www.ketagu.ro

Tel: 0264-592017 E-mail: ketagu@gmail.com

Adorjáni László lp. T: 0745-626622 Dr. Székely József lp. T: 0722-650350